

Kázání: 210. Osmý den už začal, já to vím

Kázání

Osmý den už začal, já to vím

Neděle vzkříšení 2024

Христос воскрес! Воістину воскрес!

1. čtení: Izajáš 65, 17 - 25

Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl.

Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jásotu a jeho lid k veselí.

I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu. Nikdy víc už nebude v něm slyšet pláč ani křik.

Nikdy už tam nebude dítě, které zemře v několika dnech, ani stařec, který by se nedožil plnosti věku, protože bude mladíkem, kdo zemře ve stu letech. Ale hříšník, byť stoletý, bude zlořečen.

Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody. Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný. Dny mého lidu budou jako dny stromu. Co svýma rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují.

Nebudou se namáhat nadarmo a nebudou rodit pro náhlý zánik, neboť jsou potomstvem těch, kdo byli Hospodinem požehnáni, oni i jejich potomci.

Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším.

Vlk a beránek se budou pást spolu a lev jako dobytče bude žrát slámu, hadu však bude potravou prach. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře," praví Hospodin.

2. čtení: Jan 20, 1 - 18

První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen.

Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“

Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu.

Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel.

Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu.

Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě.

Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil.

Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. Oba učedníci se pak vrátili domů.

Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou.

Otázali se Marie: „Proč pláčeš? “ Odpověděla jim: „Odnesli mého Pána a nevím, kam ho položili.“

Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on.

Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“

Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘.

Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupují k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“

Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Sestry a bratři, „Osmý den schází nám,“ kdo by neznal hit legendy české rokové muziky – skupiny Olympic. Petr Janda zpívá o tom, jak se ti dva celý týden míjejí a vypadá to, že je na vině ona, sedm dní v týdnu je otažitá a neprojevuje o něj dostatečný zájem. „Osmý den je nutný já to vím. Osmý den schází nám.“

Velice podobnou písničku si už hezkou řádku staletí zpívá i Bible. O tom, jak se v tomto případě míjejí On a ono, tedy Bůh a lidstvo. A vypadá to, že je na vině právě lidstvo neboť je vůči Stvořiteli otažitý a neprojevuje o něj dostatečný zájem.

Vyznění obou písniček je stejné: „Osmý den schází nám.“ V případě Olympiku je to jen jakýsi básnický povzdech, každý přece ví, že týden víc dnů mít nemůže. Bible je ale odvážnější. Namísto „osmý den je nutný, já to vím“ začnou dávní proroci velice brzy zpívat, že „osmý den je možný, já to vím“ a nakonec je slyšet křesťanské unisono „osmý den už začal, já to vím.“

Znamená to jediné: Stvořitel po sedmém dni odpočinku, když předtím v šesti dnech učinil nebe a zemi, začal znovu tvořit. „Hle já tvořím nová nebesa a novou zemi,“ vyhláší Hospodin v dnešním čtení z knihy Izajáše proroka.

Nastal osmý den! Pozor ale! Neznamená to, že se Bůh rozhodl dát starý svět do šrotu a pořídit svět nový, asi tak jako když se zbavujeme staré pračky. Bůh jedná ekologicky. Nemá ve zvyku vyhazovat to, do čeho už jednou investoval svou energii, svůj čas a své emoce.

„Neboť tak Bůh miloval svět...“, učili jsme se už v nedělní besídce verš z Janova evangelia. Bůh miluje svůj svět bez ohledu na to, že s ním je špatná komunikace, zejména s lidmi, kteří jsou otažití a o svět jim převážně naopak vůbec nejde, neboť jim jde především o sebe sama.

Když se tedy v Bibli píše o novém nebi a nové zemi, pak se nejedná o nové výrobky, které sjedou z výrobního pásu nějaké nebeské Boží fabriky, nejde o to, že by se to staré nebe a stará země zmuchlaly a hodily do koše, znamená to jediné, že Bůh svůj původně dobrý svět zrekonstruuje, zrenovuje, zrestaurouje, obnoví do původní krásy.

Ostatně, řecké slovo pro svět, kosmos, se překládá právě jako krása. Kosmos, latinsky universum, všechno, co jest, tedy nebe a země, je prostě něco nádherného, neopakovatelného, něco, co si zaslouží ochranu.

A když se v Bibli řekne nebe a země, kosmos, svět, pak to vedle krásné a majestátní přírody, jak o ní prozpěvují některé žalmy, znamená také harmonické vztahy, vzájemný respekt a také vzájemnou odpovědnost mezi lidmi a stvořením a zejména mezi lidmi a lidmi a také mezi lidmi a Stvořitelem.

„Osmý den už nastal, já to vím,“ zpíváme hlasitěji než kdy jindy právě dnes v Den vzkříšení. Bůh oživil a zrenovoval Ježíšovo umučené tělo a pro nás všechny pozemšťany to znamená, že už to začalo. Restaurátorské práce pokračují, Bůh nám lidem tvoří nová srdce, lépe řečeno rekonstruuje, oživuje, křísí našeho vnitřního člověka, jak praví apoštol Pavel.

Obnovuje naše myšlení i naše svědomí, a ke konci osmého dne pak společně s celým světem zrestaurouje i naše těla. Všechno, co je v tomto světě a v nás pozitivní a hodnotné, je, obrazně řečeno, památkově chráněno a Bůh to při své restaurátorské práci jistě použije.

Proto tak moc záleží na tom, jaký život vedeme, jaké udržujeme vzájemné vztahy, jak se chováme

k ostatnímu stvoření, jak přistupujeme k samotnému Bohu.

Čím víc si totiž dáme na svém životě záležet, tím víc to – na konci osmého dne, až bude vše obnoveno a přestřihne se slavnostní páska – tím víc to budeme skutečně my.

Sestry a bratři, evangelista Jan, z jehož listu jsme dnes četli, nový refrén „osmý den už nastal, já to vím,“ zpívá velice přesvědčivě a nahlas.

Třeba když vypráví o Marii Magdaléně, která stojí u prázdného hrobu a pláče. Tenkrát se mělo za to, že duše nebožtíka setrvává ještě 3 dny u mrtvého těla a teprve potom, když už začínají být patrné známky rozkladu, hrob opouští.

Možná to Marie ještě chtěla stihnout, v sobotu přijít nemohla protože se to nesmí, a dnes ráno, první den nového týdne najednou zjistí, že je hrob prázdný. Možná si chtěla ještě zavzpomínat na všechny ty povznášející a nadějně okamžiky, kterých mohla být jako Ježíšova učednice svědkem. Možná chtěla v hrobce ještě popřát poslední „s Bohem“ odcházející duši, ale ani to jí po celé té velikonoční tragédii není dopřáno.

Ježíšovo tělo je pryč a tak pláče nad prázdným hrobem. Najednou se tam zničeho nic objeví nějaký člověk a Marie s usazenými očima má v první chvíli za to, že to je zahradník.

Nevědomky se trefila do černého. Byl to zahradník, jinak řečeno, ten, který pečuje o všechno, co roste, žije a vzkvétá, ten, který všechno to střeží a také usměrňuje, aby byla zahrada stále krásnější. No jistě, napadlo každého posluchače Janova evangelia, Ježíš je nový Adam, pravý člověk podle původních Božích záměrů. Je to ten správný Adam, který celému stvoření zprostředkovává lásku a péči Stvořitele.

A když Ježíš Marii osloví jménem, ta se obrátí a vykřikne „Mistře!“, což česky znamená „Učiteli!“

Těžko bychom hledali výstižnější návod pro život. Je to tak jednoduché. Především nemá smysl plakat nad prázdným hrobem. Vzpomínat na to, co bylo kdysi, jak tenkrát a jak to bylo fajn. Představovat si, jak kdyby se bývalo bylo nestalo to a to, tak by se dnes daly dělat věci. Nemá to valný smysl protože žít se musí nyní a teď.

Vůbec nejlepší řešení je obrátit se, změnit způsob nahlížení sama sebe a svého okolí, utřít si oči a zaostřit zrak. Zjistíme, že vedle nás stojí ten pravý Adam, pravý člověk Kristus Ježíš, Boží Syn, kterému nejsme lhostejní – a co my – celý svět mu leží na srdci, všechno stvoření! Jinak by neskončil na kříži.

No, a potom už nezbývá než udělat první krok a dát se společně s tímhle zahradníkem do práce. Je to ten nejlepší učitel života, jakého Bible zná. Marie si tohle všechno uvědomuje a už chytá Ježíše za ruku, že jako tedy do toho s ním jde, ale co to, slyší zvláštní slova: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci.“

Přeloženo do naší současné mluvy, Ježíš chce Marii říct, že historie se nemůže zopakovat. Doba, kdy Mistr se svými učedníky a učednicemi putoval Galilejí a Judskem, kdy rozdával naděje, odpuštění a přátelství, kdy uzdravoval a vyháněl demony, ta doba je pryč. Nyní je to už na těch, kdo se vedle něj celý čas zacvičovali, na Marii a ostatních učednících.

Mezitím se totiž stalo něco zásadního. Začal osmý den a Stvořitel se pustil znovu do tvoření. A co víc, celou tou restaurátorskou prací pověřil právě jeho, Ježíše, pravého Adama. Musí se proto odebrat tam nahoru k Otci, odkud se celá obnova nebe a země bude řídit. „Takže Marie, netahej mě za rukáv ale jdi honem k ostatním a seznam je s mým pracovním programem, ať vědí, na čem jsou, ať si to

v hlavě nějak poskládají a srovnají se s tím, že od nynějška už je to na nich.

Ne, neboj se Marie, to neznamená, že vás všechny nechávám ve štychu, že vám předám veslo a honem se vypařím. Jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa v téhle staré podobě.

Společně budeme zároveň pomalu vytvářet svět nový. Jsme na jedné lodi, jsem nyní váš bratr a vy všichni jste mými sourozenci a Bůh je stejně můj Otec jako váš. Marie, vyříd' ostatním, že vy všichni, kteří už mne znáte, jste se dnešním dnem stali Božími a mými spolupracovníky, autorizovanými restaurátory a renovátory starého světa, už víte, jak na to, dokážete si představit, jak bude nový svět vypadat. Tak se do toho pusťte, a nebojte, jsem s vámi i když budu zrovna tam nahoře.“

A Marie už se na nic neptá, spěchá k učedníkům a oznámí jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“ A za pár hodin přijde Ježíš i za nimi, popřeje jim pokoj a potvrdí všechno, co už slyšeli od Marie Magdalény. A učedníci se pomalu začínají srovnávat s tím, že půjdou do světa a začnou ho pozitivně a nadějně měnit, obnovovat a restaurovat.

Na to na ně vzkříšený Mistr dýchne a oni si připadají jako při samotném stvoření na úplném začátku, kdy Hospodin vdechl život do Adama. „Tak už to začalo,“ pomyslí si všichni svorně, „nastal osmý den stvoření, tak tedy vzhůru do práce!“

PeČ

SPCH 31. 3. 2024

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)